

Opisi zbivanja na nebu

Gutači zemlje

Kada je Sunce u zenitu, veliki Saturnov mjesec Titan prekriva se oblacima, samo vrhovi magle isijavaju aure ledenih prstenova. U čudnom sjaju ne jenjava beskonačna jeka što izrasta iz malenih ljuski mraka. Taj astronomski titraj usporava bezbrojne iskre posve mladih planeta, razdvaja pepeljasta i neplodna mora. Tamo gdje dugo lebde granice svoda, odbačeni smo među alge i meduze što izvire iz šumova prekomjernih izvora. Velika crvena pjega Jupitera vrtloži se s objiju strana svemirskog ekvatora. U vrućim oblacima nevidljivih sfera vibriraju olujni diskovi i sjene, a prodorni signali i magnetska polja odjekuju u pršljenima sionskih stijena.

Hipnos u spremniku

Hipnos, bog noćnih mórā, doziva nas kroz polja plazme koja počinju svijetliti. Zaboravljene su sjetne boje sutona i sjajne aure, krivulje sjena i jantarni dragulji što ih more u zimskim olujama izbacuje na pijesak. Na čudnim mjestima mogu se pronaći krhki, neprolazni komadići neba, i ta nerealnost beskraja odražava se u neizrecivim slikama. Čini se kako u isto vrijeme možemo dodirnuti sve točke svemira, obuhvatiti cijeli nevidljivi svijet što se nazire na obzoru i rasipa u beskonačnom broju utvara. Mjesečevi krateri i visoravni pokriveni su rastopljenim staklom, plavičaste nijanse na tamnim rubovima bazaltnih stijena refleksije su raspršenih oblaka kometa.

Prazno zrcalo

Oduvijek Zemlja isijava plavu svjetlost, i njene zakašnjele tajne nadmašuju sve optičke sprave, prizme i okrugle leće. Kada kroz zrcala uzdignutih teleskopa odjekuju nezemaljski psalmi, čini se da s valovite i hladne kože planeta klizi posljednja obasjana kap. U srebrnom pijesku spajaju se vulkani i carstva minerala, pokreću tajne zone i rastaču beskonačna zviježđa. Možda čudna kruženja otkriju prikrите tornjeve prepune fosila, spiralne pećine izumrlih gmazova, tragove pogašenih boja života. Kroz maglene sfere kotrlja se bezbroj krhotina, gomilaju se pješčani nizovi, koncentrični krugovi zamrlog korijenja polako nestaju u beskraju.

Krotitelji sfera

U zviježđu Kasiopeja magla je zablistala novim sjajem, neizmjerni bljesak Sunca obnovio je svu raskoš svjetlosnih godina. Pod nebeskim zidinama tope se guste vezuvske predaje i goruće pećine, vidimo sačuvane sjene pomiješane s blatom i odrazom bijelih oblaka. Bez zemaljske ravni nebo je bestjelesno, prazno uporište. Može biti Kleinovo luminiscentno plavetnilo, zrcalo dubokih vidika što raznosi munje i mulj prvog mašinskog doba. Taj uskovitlani oblak uzdiže se iz nagiba tamne osi, plovi kao mračno predivo kroz nebeske sfere.

Pijesak univerzuma

Nakon pada iz drevnoga raja zvijezda Orion, činilo se da je svemir samo rezonantna kutija, tjeskobni ocean koji usporavaju elektrode. Iz krhotina svjetla ponekad isijavaju skriveni elementi. U visini nebeskog ekvatora razlažu se bezbrojni kristali soli, sjaje dojmjivi dragulji sakupljeni iz suza prognanih anđela. Kao da smo satkani od fantomskih tvari, duboko u nebu iščezavamo poput utvara beskraj. Kad vjetar pokrene oblake prašine, prema rubu kozmosa povlače se biološki arhivi, gustoća kostiju, krhki sedef školjki, zrnati karboni iz svijeta duhova, i rasuti komadići zvijezda.

Vrtložna cesta

Kad zrcala odražavaju gustu i plavu svjetlost fotona, sve nepouzdanе slike lebde poput raspršenih zvijezda nad tamnim poljima. U sutonu samo razmrvljena glina čuva neskladne ostatke zaboravljenog krajolika. Otkad su snovi zaposjeli sve važne zemaljske nizove, kristalne mreže ponavljaju titranje nebeskih valova. U tim zrcalnim vrtlozima svečane se tajne razlažu u krugovima aurora i brzim bljeskovima plazme što leti kroz mrak. Vječno kovitlanje ispunja biserno sunce i smrznute pločice tame koje su bliske zemlji, biljkama i ličinkama noćnih leptira.

Dvostruka mjesta

Stvarnost se raspukla u zelene boje metana, u dvostruke dúge i goleme crvotočine. Rastaljene stijene prodiru kroz zrak, isparavaju iz magle udaljenih planeta. Svjedoci smo rađanja zvijezda izgubljenih u vremenu. Spirale tamnih galaksija, i portali vremena, isijavaju moćnu energiju rubina. Zamrznute sjene opala odašilju prizore ispunjene ohlađenim suncem i zaleđenim diskovima zvjezdanih oblaka. Polderi sjevernih mora okreću se u mraku, svjetlucaju u brzim elipsama. Polarne aurore utvarno bliješte na ugljenu što ga izbacuje beskonačni ocean. Tako zaleđene slike, ekspozicije duge tek nekoliko sekundi, jezive su staze apsurdnosti. U brzom letu možda smo kristali ili ptice, prolazimo kroz svodove planeta. Možemo ispuniti prazninu mora, uzdići se iznad kometa i meteora, odlebdjeti sve do pustoši gdje zvijezde sjaje žarkonarančastim svjetlom.